

PODI ZA MNOM!

10. nedjelja kroz godinu, A

Istina je da čovjek sebe ne može vidjeti, niti u potpunosti procijeniti. Svoj lik čovjek može vidjeti samo u ogledalu, ali i to je odraz. Tko to može ocijeniti svoj karakter, svoje sposobnosti, tko to može ocijeniti svoje ponašanje? Čovjekov sud o samom sebi jest uvijek, kako se to veli, subjektivan. Jer, vjerujemo, da bismo nešto mogli dobro ocijeniti, trebamo se odmaknuti i sagledati sa svih strana. Zato se nerijetko događa da se čovjek iznenadi sudu drugih o sebi, pa ga često ne prihvaća i ne odobrava.

Eto, i Bog nas tako iznenađuje. Isus danas poziva carinika Mateja da ga slijedi. Nije to bilo odmah po sebi razumljivo. Naime, što god o Isusu govorili i njegovi sljedbenici i njegovi protivnici, svi su priznali da je on u najmanju ruku prorok, jer je činio čudesne znakove. I onda Isus, takva uzvišena osoba, dolazi Mateju i poziva ga da bude njegovim učenikom. Matej kao da je htio reći: *“Zar mene? Jesi li posve siguran?”* Znamo već veoma dobro da su carinici u među Židovima bili višestruko omraženi i to, rekli bismo, s razlogom. Bili su carinici, tj. ubirali su takse i to redovito više nego što je bilo propisano. Osim toga, oni su se stavili u službu tuđinske vlasti. I onda, kako to redovito biva, što su ih sunarodnjaci više mrzili, to su se oni, carinici, nadmenije postavljali. I sad Isus poziva jednog takvog carinika, s kojim pobožan Židov nije htio sjediti za stol.

Pa ipak, (bivši) carinik Matej postao je Isusovim učenikom. Bit će zanimljivo ovdje podsjetiti kako među apostolima Matej nije bio blagajnik, nego Juda. Bit će da se Matej bojao da se u njemu ne probudi njegova stara sklonost za zgrtanjem novca. Isus je u tome smislu i dalje iznenađivao. Pozvao je Petra, ne osobito školovanog, naglog i naprasitog, bojažljivog i nestalnog. Pozvao je i njegova brata Andriju, zatim Ivana i Jakova, koji su pokazivali sklonosti da zauzmu prva mjesta. Ova su četvorica bili ribari, dakle, ljudi bez osobite škole.

Neobični su pozivi Božji. Kasnije Isus poziva Pavla, progonitelja Crkve. Još kasnije poziva razuzdanog Augustina, lutalicu. Poziva i Franju, veselog i lakomislenog mladića. Poziva tolike, koji u prvi mah, nisu ostavljali dojam Božjih ljudi.

Konačno, Bog poziva i mene. Veli: *“Pođi za mnom!”* I onda pomislim: Zar stvarno ja? *“Ja sam najmanji u domu Oca svoga!”* Zar stvarno ja mogu ostvariti Božji poziv? Jer, nije to samo neko odlikovanje. Poziv je to na život i na borbu. Prisjetimo se. Isus mirno kaže: *“Nije sluga veći od gospodara... Ako su mene progonili i vas će progoniti.”* A progonstva i razdori su već u meni samome. Kad mi Krist veli: *“Pođi za mnom!”*, onda misli da ga nasljeđujem. To onda znači da praštam kao što je on praštao. Uvijek i bezuvjetno. Da tražim Boga prije svega i iznad svega. Da okrenem leđa svakoj sebičnosti, svakoj lijenosti. Da od srca ljubim Boga i blišnjega. Da tražim najprije kraljevstvo nebesko i njegovu pravednost, pa da nam on može i sve ostalo nadodati. Kad Isus kaže da pođem za njim onda želi da se u meni i po meni ostvaruje kraljevstvo Božje ovdje na zemlji, da *“ne živim više ja, nego u meni Krist”*.

Isus traži puno. Traži da u meni i po meni zaživi kraljevstvo Božje. On nam daje snage da to i ispunimo. Nisu to samo riječi. Dao nam je svojega Duha. I u njemu sve možemo.

Zvonko Pažin